

Σύντμησι - διασκευή πετυχημένη

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ - ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΛΟΥΤΑ

...Είς την τῆς Ἑλλάδος πρώτην θρυλουμένην ἐποχὴν ἕνας καθαρὸς ἐφάνη ἔρωτας ἐπὶ τῆς γῆς...

—Ο Λουδοβίκος Ἀρίστος ἀπὸ τὴν θερρὰρα τῆς Ἰταλίας, ἔγραψε τὸν «Μαινόμενον Ὀρλάνδου» του, γύρω στὰ 1530. Ὁ Βιτζεντζος Κορνάρου ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Σητείας τοῦ Νησιοῦ τῆς Κρήτης, ἔγραψε τὸν «Ἐρωτόκριτο» του γύρω στὰ 1600.

—Στὸ ἱπποτικὸ ἔπος τοῦ Ἀρίστου, ὁ Ὀρλάνδος, μετὰ σ' ἕνα λαδύρινθο ἐπείσοδιον καὶ κονταρομαχιῶν, κυνηγᾷ τὴν διαρκῶς καμένη Ἀγγελική του. Στὸ λυρικὸ ἔπος τοῦ Κορνάρου, ἡ Ἀρετούσα κάνει τὸν καλὸ τῆς πού τὸν ἐξορίζει ὁ κύρης τῆς, καὶ τὸν ξαναβρίσκει μόνο μετὰ ἀπὸ μιὰ νικηφόρα κονταρομαχία.

—Τὸ πολὺ μακρὸ ποίημα τοῦ «Ὀρλάνδου» σκηνοθετήθηκε πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια περίπου, σὲ μιὰ καταπληκτικὴ παράστασι πού ἔχει μείνει σταθμὸς στὴ σύγχρονη θεατρικὴ ἱστορία, ἀπὸ τὸν ταλαντοῦχο 85άρον Λούκα Ρονκόνι.

—Ὁ Σπύρος Εὐαγγελῆτος (κι' αὐτὸς γύρω στὰ 35) μᾶς ἔδωσε ἐφέτος μιὰ ἐμπνευσμένη καὶ φιλόδοξη παράστασι τοῦ δικοῦ μας τεραστίου ἱπποτικοῦ ἔπους (δεκαπέντε χιλιάδες πενήντα δύο στίχοι) δείχνοντάς ὅτι πρέπει νὰ ἔχη ὅπ' ὄψι του τὴν θαυμασία ἐκείνην παράστασι τοῦ Ρονκόνι.

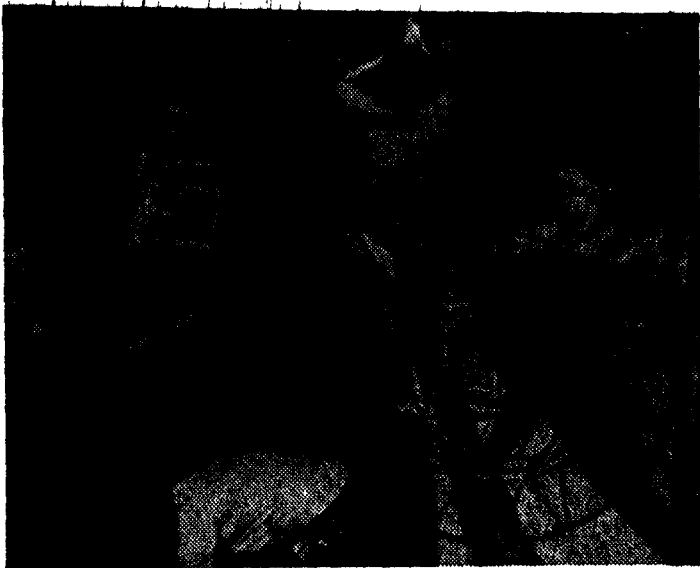
—Πρὸς θεοῦ, δὲν τὸ ἐννοῶ αὐτὸ διόλου ἀρνητικά! Ἀν, πραγματικά, ὁ Σ. Εὐαγγελῆτος ἔχη δὲ τὴν ἰταλικὴν παράστασι τοῦ «Μαινόμενου Ὀρλάνδου», κι' ἔχει ἐμπνευσθῇ ἀπ' ἐκεῖ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπελευθερωμένης θεατρικῆς δράσης, καὶ τὴν σύγχρονη διαδραματίσι τῶν διαφόρων ἐπεισοδίων σ' ἕνα κῶρο. Ἄρενα, αὐτὸ εἶναι, καὶ τὸ ἄ. πάλυτα θεμιτὸ, μιὰ καὶ προσφέρεται ἔτσι μιὰ πολὺ ἐξυπηρετικὴ λύσι γιὰ τὸ ἀνέθεσμαι ἐνὸς τόσο ἀσηχηματικοῦ κι' ἐπομένως ἀντιθεατρικοῦ κειμένου. Τὸ νὰ μαθαίνει κανεὶς ἀπὸ ἄλλους, μὴ ποὺ νὰ εἶναι πάρα πολὺ ἐποικοδομητικὸ.

Ἀλλὰ, τότε, τὸ λέει κι' ὁ ἑαυτοῦ οἱ ποιητὴς στὸν «Ἐρωτόκριτο»:

«...Νὰ δεῖς στὰ ξένα, στὰ μακρὰ, πῶς κάνουν, πῶς (περνοῦσι

Κι' εἰντα λογιῆς παρεύγονται, κι' εἰντα λογιῆς μι- (λοῦσι...».

—Μόνο πού στὴν παράστασι τοῦ Ἰταλικοῦ «Ὀρλάνδου»

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸν «Ἐρωτόκριτο».

τὸ κοινὸ ἦταν ὄρθιο, κι' ἔτρεχε πρὸς τὰ μέρη ὅπου διαδραματιζόταν οἱ σκηνές (ὅπως καὶ στὴν παράστασι τοῦ ἀμερικανικοῦ «Λά Μάμα» πού εἶδαμε τὸ ἐφετινὸ καλὸ καιρὶ στὸ Λυκαβηττά). ἐνῶ, ἐδῶ οἱ θεατῆς (εὐτυχῶς!) κάθονται στὸ ὀλότελο ἀναμορφωμένο θέατρο «Καλούτα».

—Ὁ Σ. Εὐαγγελῆτος ἔχει κάνει —κατ' ἀρχήν— μιὰ ἐπιτυχημένη σύντμησι - διασκευὴ τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου, δάζοντας τοὺς ἄρwes ν' ἀπαντῶνται καὶ τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ - ἀφηγητῆ πού ἀναφέρονται στοὺς ἰδίους.

Μετὰ χρησιμοποιοῖ ἕνα εἶδος κινηματογραφικοῦ μοντάζ στὴ σύνθεσι τῶν εἰκόνων του, ἀρχίζοντας τὴ μιὰ σκηνὴ ἐνῶ —κάπου ἄλλου— στὸ κῶρο—τελειώνει ἡ ἄλλη.

Ἐκεῖ ἐπίσης κινῆσει τοὺς ἡθοποιούς του μὲ φαντασία κι' ἐκρηματικὸτητα μέσα στὸ —θαυμάσιο— σκηνικὸ τοῦ Γι. Ὠργου Πάτσα.

—Τὸ μόνο κακὸ τῆς παράστασης, εἶναι ὅτι ἐνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ κείμενο χάνεται στὸ δρόμο, καὶ δὲν φτάνει μέχρι τὸν θεατῆ, κι' αὐτὸ ὀφείλεται ἐν μέρει στὴν κακὴ ἀρῥωσι τῶν περισσότερων ἡθοποιῶν, καὶ στὴν ἀκόμα χειρότερη ἡχη.

κῆ τῆς αἰθουσας.

—Πάντως, ὅπως καὶ νᾶναι μικρὸ τὸ κακό, γιὰ τὸ θεῶμα εἶναι τόσο πλούσιο καὶ πρωτότυπο (γιὰ τὴν Ἑλλάδα τουλάχιστον), πού ἀποζημιῶναι τὸ κοινὸ γιὰ ὅ,τι δὲν ἔπιασε —ἀκουστικά— ἀπ' τὸ ποίημα τοῦ Κορνάρου.

—Οἱ ἡθοποιοί, εἶναι οἱ περισσότεροὶ νέοι κι' ἐνθουσιώδεις. Συχνὰ δέ, περισσότερο ἐνθουσιώδεις καὶ ὑπερβολικοὶ στὸν ὑποκριτικὸ τους ζῆλο. ἀπ' ὅ,τι θάτανε ἀναγκαῖο. Ἡ Λήδα Τασσπούλου, στὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισι στὸ θέατρο (ἡ καλύτερη Ἀρετούσα — Νο 3) δείχνει ὅτι θὰ προκόψῃ στὴ δουλειά της. Ἐνα ὄνομα πού αἰγούρα θὰ τὸ παINEφουν πολλοὶ στὸ μέλ λον.

Καλοί, ἐπίσης, ὁ Νίκος Μπουσοῦδουκος καὶ ὁ Ἥλιος Λογοθέτης.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Γιάννη Μαρκόπουλου, συνοδεύει τὴν παράστασι, χωρὶς νὰ πρωταγωνιστῇ, ὅπως θὰ κινδύνευε νὰ κάνῃ.

—Ὁ «Ἐρωτόκριτος» αὐτὸς τῶν Κορνάρου - Εὐαγγελῆτου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ θεάματα τῆς ἐφετινῆς θεατρικῆς περιόδου, πού ἀξίζει νὰ ᾤ κανεῖς.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΑΚΗΣ